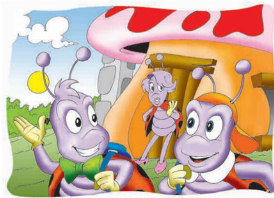

SON PİŞMANLIK

Uğur böceği Pıtır, elinde okul çantasıyla arkadaşı Çıtır'ı bekliyordu.

– Haydi Çıtır, geç kalacağız.

– Tamam geliyorum.

Çıtır, yuvalarının kapısından aceleyle çıkıp arkadaşı Pıtır'ın yanına geldi. Çantalarını sırtlarına alıp uçmaya hazırlanıyorlardı ki Çıtır'ın annesi, kapıya çıktı ve onlara:

– Yavrum, bahar geldi ama havalar henüz ısınmadı. Doğruca okula gidin. Dersleriniz bitince de oyalanmadan eve gelin, dedi.

Çıtır:

– Tamam anneciğim artık büyüdük, biliyoruz, diye cevap verdi.

Çıtır ve Pıtır okula doğru uçmaya başladılar. Biraz sonra okula varmışlardı.

Dersler bittikten sonra Çıtır ve Pıtır yine beraber yola çıktılar. Hava iyice soğumuştu. Soğuk rüzgâr, yuvalarına doğru uçan Çıtır ve Pıtır'ı üşütüyordu. Ayrıca rüzgâra karşı uçmak da çok yorucuydu.

Pıtır, Çıtır'a:

– Şu ağacın başında biraz dinlenelim mi, diye sordu.

– Olur dinlenelim. Ben de yoruldum. Çantam çok ağır gelmeye başladı.

Yakındaki ceviz ağacının dalına kondular. Çantalarını yanlarına koyup çevreyi seyretmeye başladılar. Biraz bekledikten sonra tam yola çıkacaklardı ki ilerideki boş alana çocukların geldiğini gördüler.

Çıtır:

– Haydi, ilerideki çocukların yanına gidelim, dedi.

– Ne yapacağız orada?

– Çocuklar oraya top oynamaya geliyorlar. Onların oyununu izleriz.

– Bize zarar vermezler mi?

– Hayır, insanlar, özellikle de çocuklar, bizi çok severler.

– Haydi gidelim öyleyse. Ama çantalarımız burada kalsın, dönerken alırız.

Çantalarını orada bırakıp çocukların bulunduğu tarafa doğru uçmaya başladılar. Çocuklara iyice yaklaştıklarında futbol sahasının kenarındaki bir ağacın dalına kondular. İlgiyle çocukları izlemeye başladılar.

Pıtır:

– Oynadıkları oyunun adını biliyor musun?

– Evet biliyorum, bu oyunun adı futbol. Daha önce de izlemiştim. Bir sürü kuralı var. Bütün kurallarını bilmiyorum. Ama bildiğim kadarıyla oyuncular iki takım oluşturuyor,

ayaklarıyla vurarak topu karşı takımın kalesine atmaya çalışıyorlar.

– Ne ilginç, dedi Pıtır.

Bir süre daha izledikten sonra Çıtır:

– Çok zevkli bir oyun değil mi?

– Evet gerçekten çok zevkli.

– Burada oturup onları izlemek yerine biz de oyuna katılalım mı?

– Biz nasıl oynayacağız ki? Oynadıkları top bizden çok büyük.

– Biz topa vurmayacağız ki!

– Peki oyuna nasıl katılacağız?

– Biz topu takip edeceğiz. Top nereye giderse biz de o tarafa uçacağız.

Hemen uçarak topun olduğu tarafa gittiler. Topun üç dört metre üstünde uçuyorlardı. Top bir o tarafa bir bu tarafa gidiyordu. Onlar da hemen yönlerini değiştiriyorlar, topun üstünde uçmaya devam ediyorlardı. Bu oyun çok hoşlarına gitmişti.

Ama bir süre sonra çok yoruldular. Hiç durmadan uçmak çok yorucuydu. Dinlenmek için tekrar çocukları izlerken kondukları ağacın dalına döndüler.

Birbirlerine bakıp gülüştüler. Nefes nefese kalmışlar, terlemişlerdi. Uzun zamandır bu kadar zevkli bir oyun oynamamışlardı.

Ama hava kararmadan evlerine dönmeleri gerekiyordu. Çantalarını bıraktıkları ağaca doğru uçtular.

Çantalarını alıp eve doğru uçmaya başladılar. Akşam yaklaştıkça hava daha da serinlemişti. Esen rüzgârla iyice üşümüşlerdi.

Yuvalarının bulunduğu ağaca yaklaştıklarında ayrıldılar. İkisi de kendi yuvalarına gittiler.

Ertesi gün tatil olduğu için okullar kapalıydı. Çıtır ve Pıtır her hafta sonunda olduğu gibi arkadaşlarıyla yine oyun oynamayı düşünüyorlardı. Fakat ikisi de hasta olmuştu. Yataklarından kalkamıyor, bir şey yemek, içmek bile istemiyorlardı.

Benekli, hasta yavrusunun başında:

– Vah yavrum vah! Ben size soğukta fazla

dolaşmayın dememiş miydim, dedi. Sonra elini Çıtır'ın alnına koydu ve ateşine baktı. Çıtır'ın ateşi iyice yükselmişti. Bedeni yanıyordu sanki.

Çıtır'ın bu hâli annesini çok üzmüştü. Eşine bakarak :

– Bir doktor çağırsak iyi olur. Çıtır'ın durumu iyi değil, dedi.

– Haklısın. Ben hemen Doktor Uzun Kanat'ı çağırayım, dedi ve yuvadan uçtu.

Çıtır'ın babası gideli epey olmuştu, ama ne babası ne de Doktor Uzun Kanat gelmişti. Vakit geçtikçe Benekli daha da endişeleniyordu.

Sonunda kapı çalındı ve Çıtır'ın babası ile doktor içeri girdiler. Benekli:

– Hoş geldiniz. Neden geç kaldınız, diye sordu.

– Komşumuzun oğlu Pıtır da hasta olmuş. Doktor Bey oraya gitmiş.

– Dün üşütmüş olmalılar, dedi Benekli.

Doktor Uzun Kanat:

– Hastamız nerede, diye sordu.

Birlikte Çıtır'ın yatağının başına gittiler. Çıtır uzandığı yataktan Doktor Uzun Kanat'ı gördü. Doktor, gözlüklerini takmış, elinde aletleriyle kendisine gülümsüyordu.

Doktor, onu muayene ederken ara sıra "Hımm" diyerek başını sallıyordu. Çıtır'ın annesi ve babası doktorun muayeneden sonra neler söyleyeceğini merakla bekliyordu. Muayene bitince Uzun Kanat:

– Çıtır, soğuktan üşütmüş. Dün Pıtır'la birlikte terlemiş, sonra da rüzgârdan etkilenmiş olmalılar. Şimdi ona yazacağım ilâçları düzenli bir şekilde kullanması gerekiyor, dedi.

Sonra Çıtır'a dönerek:

– Hastalığın geçene kadar verdiğim ilâçları kullan ve dışarı hiç çıkma, tamam mı, dedi.

Çıtır güçlükle konuşuyordu:

– Tamam doktor amca.

Çıtır'ın babası doktorun yazdığı ilâçları hemen alıp geldi. Çıtır gelen ilâçlara baktı. İlâçların içinde iğne olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü iğneden çok korkuyordu. İlâçlara bakınca "Çok şükür, iğne yokmuş." dedi.

O sırada annesi bir bardak su getirdi. Çıtır'a uzatarak:

– Haydi oğlum doktorun söylediği gibi ilâçlarını iç de çabucak iyileş, dedi.

Çıtır annesinin uzattığı suyu ve ilâçları aldı. İlâçlar arasında bir küçük, iki büyük hap ve bir şişe şurup vardı. Suyla birlikte ilâçları içmeye çalıştı. Önce "Bismillahirrahmanirrahim. Şifa ver Allah'ım." diyerek, küçük hapı ağzına koydu. Arkasından diğer elindeki sudan bir yudum aldı. Boğazı şiştiği için hapı yutarken çok zorluk çekmişti. Oysa daha iki büyük hap ve şurup içmesi gerekiyordu.

Annesine bakarak:

– Anne büyük hapları içmesem olmaz mı, diye sordu.

– Olur mu hiç yavrum! Doktoru duydun, iyileşmen için bu ilâçları düzenli biçimde kullanman gerekiyor.

Çıtır istemeye istemeye büyük hapları eline aldı. Tek tek ağzına koyup yutmaya çalıştı. Bi-

raz zorlanarak iki hapı da yuttu. Sıra şuruba gelmişti. Annesi şurup şişesini açtı. Bir kaşığa şurup koyup Çıtır'a uzattı.

Çıtır ağzını açtı, şurubu içti. Tadını hiç beğenmemişti. Yüzünü ekşiterek yutkundu. Annesi:

– Aferin benim oğluma. Bu ilâçları sabah ve akşam kullanırsan birkaç gün sonra Allah'ın izniyle bir şeyin kalmaz, dedi.

Aradan birkaç gün geçti. Pıtır iyileşmiş, Çıtır'ı ziyarete gelmişti.

– Geçmiş olsun Çıtır. Sen hâlâ iyileşmedin mi?

– Hastalığım henüz geçmedi Pıtır, her tarafım ağrıyor.

Çıtır'ın annesi çok üzülüyordu. Aynı hastalığa yakalanan ve aynı ilâçları kullanan Pıtır iyileşmişti de kendi yavrusu niçin iyileşmiyordu?

Çıtır'ın annesi her akşam Allah'a dua edi-

yordu. Duasında Allah'tan yavrusuna şifa vermesini istiyordu. Çünkü Çıtır'ın annesi, yavrusunu asıl iyileştirecek olanın önce Allah sonra da ilâçlar olduğunu biliyordu. Dua ettikçe üzüntüsü azalıyor, yavrusunun iyileşeceğine dair ümidi artıyordu.

Tabi sadece dua etmek yetmezdi. Bir yandan dua edip bir yandan da tedaviye devam etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden Çıtır'ın anne ve babası, ertesi gün Doktor Uzun Kanat'ı tekrar çağırmaya karar verdiler.

Sabah olunca Çıtır'ın babası doktoru çağırmak üzere dışarı çıktı. Az sonra onunla birlikte geri gelmişlerdi.

Uzun Kanat, Çıtır'ı yeniden muayene etti. Herkes onun söyleyeceklerini merakla bekliyordu.

Doktor Uzun Kanat:

– Doğrusu çok ilginç. Çıtır'a ve Pıtır'a aynı ilâçları vermeme rağmen birinin iyileşip diğerinin iyileşmemesinin sebebini anlayamadım. Çıtır'a verdiğimiz ilâçları değiştirmemiz faydalı olabilir. Şimdi ona yeni reçete yazacağım. Bu reçetedeki ilâçları bir an önce alın, dedi.

Evden çıkmadan önce Çıtır'a dönerek:

– Sevgili Çıtır, yeni yazdığım reçetede iğneler var. Bazı çocuklar iğne vurulmaktan korkar ama senin gibi cesur bir çocuğun iğneden korkmayacağını düşünüyorum, dedi.

İğne sözünü duyunca Çıtır'ın yüzü sapsarı olmuştu. Çekine çekine:

– Şey… Doktor Amca, iğne vurulmasam olmaz mı, dedi.

Uzun Kanat gözlüklerini çıkararak Çıtır'a:

– Bak yavrucuğum, vücudumuz bize verilen bir emanettir. Bu emaneti korumak dinimizin emridir. Çünkü hasta olduğumuzda yapmamız gereken işleri yapamayız. Ayrıca bizi seven insanların üzülmesine sebep oluruz. Senin hastalığını tedavi etmek için daha önce verdiğimiz ilâçlar faydalı olmadı. Şimdi iyileşmen için bu iğneleri aksatmadan vurulman gerekiyor. Hem göreceksin o kadar da korkacak bir şey yok, dedi.

Çıtır ne diyeceğini bilemiyordu. Doktor haklıydı. Hasta olunca hem okulunu aksatmış hem de anne ve babasının üzülmesine sebep olmuştu.

Şimdi bir an önce iyileşmesi için doktorun sözünü tutması gerekiyordu. Hapları bile içmek istemiyorken şimdi iğne vurulmak zorundaydı.

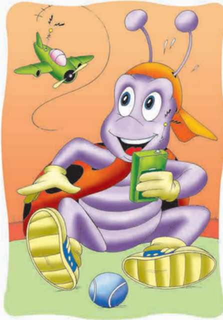
Çıtır, hapları içer gibi yapmış, fakat içmeyip her gün pencereden dışarıya atmıştı. Şurubun birazını da her gün lavaboya dökmüştü. İlâçlar neredeyse bitmek üzereydi, ama aslında Çıtır hiçbirini içmemişti.

Yaptığından çok pişmandı. "Keşke ilâçları içseydim. Pıtır ilâçlarını düzenli kullandığı için Allah'tan şifa buldu. Ben ise yaptığım hata

yüzünden iyileşemedim. Şimdi hem Pıtır gibi iyileşmiş olurdum hem de iğne vurulmaktan kurtulurdum." diye düşündü.

Çıtır, devam eden günlerde doktorun verdiği iğneleri vuruldu. Başta çok korkuyordu iğnelerden. Ama ilk iğneyi vurulduktan sonra aslında korkmasına gerek olmadığını gördü.

Birkaç gün sonra arkadaşı Pıtır gibi iyileşmişti. Artık öteki arkadaşlarıyla neşe içinde oyunlar oynayabilecekti.